

hos Pastor Fjaltring blev der ikke længer Lejlighed. Af lutter Frygt for, at Tiden ikke skulde slaa til, var han tilsidst — ligesom Inger — nær ved at ønske, at Bryllupet kunde blive udsat et Par Uger.

Da saa de nye Møbler begyndte at komme fra Byen og skulde stilles paa Plads, meldte der sig andre Bekymringer. Et Klædeskab viste sig at være for stort til den Væg, for hvilken det var bestemt. En Gardinstang var til Gengæld bleven for kort, og — hvad der et Øjeblik gjorde Inger helt utrøstelig — det nye Tapet i Dagligstuen stod ikke saa smukt til Tæppet og Møbelbetrækket, som hun havde ventet. Hvergang han kom til Præstegaarden, fløj hun ham imøde med bekymrede Spørgsmaal om en Vinduspilles Bredde eller Størrelsen af et Gulv; og naar han gik, glemte hun undertiden helt at besvare hans Kys for lutter Paamindelser.

Lige op til selve Højtidsdagen varede denne Flyttedagsuro; ja et Par Dage før Bryllupet steg den pludselig paa Grund af et Uheld til formelig Panik. Alle de bestilte Møbler var efterhaanden kommen; kun manglede endnu Sengene, som man havde ventet paa Uge efter Uge. Der var bleven sendt Bud efter Bud til Snedkeren i Byen med Forespørgsler, og denne havde stadig lovet at sende dem. Inger og hendes Moder talte tilsidst næsten ikke om andet end disse Senge, som stadig udeblev. Per følte sig lidt forlegen derved; han forstod ikke rigtig den Frimodighed, hvormed Inger, der ellers var saa sartfølende, gav sine Ængstelser Luft, ikke alene overfor ham, men ogsaa overfor alle andre, der kom i Præstegaarden. Spændingen forplantede sig endog ud i Byen. Overalt talte man om disse